

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **Fun Toys s.r.o.**, se sídlem Na Výsluní 546, Tuchoměřice, zastoupená Mgr. Petrem Sikorou, advokátem se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2020, čj. 1153409/20/2009-80542-110717, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2021, čj. 10 Af 9/2020-100,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím (exekučním příkazem) nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb podle § 190 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, k vymožení daňového nedoplatku ve výši 116 447 Kč. Ten žalobkyni vznikl na základě vykonatelného zajišťovacího příkazu žalovaného ze dne 13. 2. 2020, čj. 1140616/20/2009-80542-110717. Zajišťovacím příkazem byla žalobkyni uložena povinnost zajistit úhradu DPH za období od 1. 11. 2019 do 30. 11. 2019, která dosud nebyla stanovena.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou. Poukázala na to, že exekuční příkaz byl vydán ve stejný den jako zajišťovací příkazy. Neměla proto ani teoretickou

možnost splnit uloženou povinnost, o níž se dozvěděla až v době, kdy měla zablokovaný účet (dle označení byl navíc exekuční příkaz vydán dřív než zajišťovací příkaz). K výkonu rozhodnutí bylo možné přistoupit teprve poté, co žalobkyně nesplnila uloženou povinnost dobrovolně, což předpokládá, že se o ní musí dozvědět. Zajišťovací příkaz byl navíc vydán na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a žalobkyně polemizovala s důvody, kterými bylo jeho vydání odůvodněno.

[3] Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Předně poukázal na to, že v tomto řízení nelze přezkoumávat zákonnost exekučního titulu (zajišťovacího příkazu). Odkázal na judikaturu, podle které daňová exekuce bezprostředně navazující na vydání zajišťovacího příkazu účinného a vykonatelného v den jeho vydání (§ 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) připadá v úvahu tam, kde nejsou k dispozici mírnější prostředky dosažení sledovaného cíle. Otázkou vhodnosti a přiměřenosti exekuce (např. zda žalovaný neměl upřednostnit postupné uhrazení nedoplatku se současným zřízením zástavního práva) se lze zabývat výlučně na půdorysu uplatněných žalobních bodů. Žalobkyně ale v tomto směru nevznesla žádná relevantní tvrzení a neoznačila na jejich podporu žádné důkazy (netvrdila, že by byla schopná dobrovolně splnit vymáhanou povinnost nebo že v úvahu připadalo jiné šetrnější řešení). Omezila se jen na argumentaci týkající se upření možnosti dobrovolného splnění povinnosti. Žalovaný nebyl povinen postupovat podle § 251 odst. 1 o. s. ř., jak tvrdila žalobkyně, neboť daňový řád obsahuje vlastní ustanovení o podmínkách daňové exekuce (buť možnost dobrovolné úhrady výslovně neupravuje). Důvody, pro které je vydáván zajišťovací příkaz, mohou za určitých okolností bránit tomu, aby byla nejprve učiněna výzva k dobrovolnému plnění. Neposkytnutí prostoru pro dobrovolné splnění tedy ještě samo o sobě není způsobilé vyústit v závěr o nepřiměřenosti postupu žalovaného. Jestliže žalobkyně netvrdila, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou proporcionality, nebylo úkolem soudu, aby za ni takové důvody dohledával. Zajišťovací příkaz ani nebyl vydán dříve než exekuční příkaz, jak žalobkyně tvrdila. Toto tvrzení bylo čistě spekulativní a nemá oporu ve správním spisu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Městskému soudu vytýká, že nezohlednil skutkově související řízení, která u něj probíhala, a věc posoudil izolovaně. Stěžovatelka se nemohla s ohledem na časové souvislosti bránit nejprve proti zajišťovacímu příkazu a teprve následně proti exekučnímu příkazu. Městský soud na věc nahlížel, jako kdyby měla stěžovatelka možnost volby ohledně procesního postupu a záměrně či kvůli své nedůslednosti brojila jen proti daňové exekuci. To je v rozporu s obsahem spisu.

[5] Rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro vzájemnou rozpornost učiněných závěrů. Na jedné straně uvedl, že námitky proti exekučnímu titulu nemohl zohlednit, ale na druhou stranu stěžovatelce kladl k tíži, že proti vymáhané povinnosti dostatečně nebrojila a výslovně dovodil, že danou povinnost uznala. Tyto závěry vedle sebe nemohou obstát. Stěžovatelka navíc napadla správní žalobou i exekuční titul.

[6] Výše uvedená pochybení vyústila v nesprávné posouzení věci. Důsledkem závěrů městského soudu je neexistence účinné obrany a soudního přezkumu exekučního příkazu.

pokračování

Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že je zajišťovací příkaz a exekuční příkaz přezkoumáván samostatně. Takové rozlišení jednotlivých částí daňové exekuce nemá prakticky žádný význam. Městský soud měl s ohledem na zákonné předpoklady a procesní efektivitu řízení spojit. Pokud tak neučinil, věc nesprávně posoudil.

[7] Žalovaný vydal v rozpětí desítek hodin čtyři zajišťovací příkazy a čtyři exekuční příkazy, přestože mu nic nebránilo rozhodnout ve věci jedním rozhodnutím. K postupu žalovaného nebyl (kromě snahy ztížit stěžovatelce obranu) rozumný důvod. Důvodem vydání rozhodnutí je nevyhnutelnost zajištění a následné daňové exekuce odůvodněné ohrožením vymahatelnosti, která je ale důsledkem dalších příkazů. To znemožňuje stěžovatelce uplatnit argumentaci připuštěnou městským soudem, protože jakýkoli jiný způsob zajištění daně se kvůli mnohočetné exekuci nemůže ukázat jako dostačující. Je tedy nemožné specifikovat hodnoty, které by bylo možné použít k zajištění povinnosti uložené určitým konkrétním příkazem a uvést je jako příklad postupu nevyžadujícího daňovou exekuci.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Plně se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu, který se již vypořádal se stěžovatelčinými námitkami. Exekuční titul je účinný a vykonatelný, neboť řízení vedené u městského soudu pod sp. zn. 11 Af 23/2020 bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku (a to již před vydáním kasační stížností napadeného rozsudku). Je tak zcela irelevantní řešit možnost přezkumu exekučního titulu v rozsahu, v jakém žádá stěžovatelka, a to navíc v řízení, které neslouží k jeho přezkumu. Žalovaný si není vědom, o jakou část napadeného rozsudku stěžovatelka opírá svá tvrzení, podle kterých městský soud chybně vyvodil její srozumění a uznání vymáhané povinnosti. Tvrzení, že žalovaný vydáním čtyř zajišťovacích příkazů vytvořil situaci znemožňující obranu, jsou vyfabulovaná. Žalovaný při jejich vydání postupoval v souladu se zákonem. Stěžovatelka měla možnost využít různé prostředky k obraně, které také využila. Nesouhlasí ani s tím, že by se zajišťovací příkazy odůvodňovaly svou pluralitou. Pokud by žalovaný hypoteticky vydal jediný zajišťovací příkaz na všechna období, byla by částka k úhradě v součtu totožná. Postup žalovaného by tak byl totožný. Tvrzení o nemožnosti dostatečné argumentace na základě tzv. definice kruhem proto není věcně odůvodněné. Přestože stěžovatelka neustále opakuje argumentaci o znemožnění dobrovolného plnění a účelovém rozdělení požadované úhrady do několika zajišťovacích příkazů, neuvádí žádné konkrétní důvody. Ve vztahu k polemice s procesním postupem stěžovatelka neuvedla žádnou věcnou argumentaci opírající se o zákon či judikaturu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou směřující k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Teprve dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je dále takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, či jehož výrok je v rozporu s odůvodněním. V neposlední řadě se může jednat kupříkladu o rozhodnutí, jehož závěry jsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána v případě takového rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[12] Žádnou z uvedených vad soud v případě napadeného rozsudku neshledal. Stěžovatelka konkrétně poukázala na to, že měl městský soud zaujmout dva závěry, které jsou vzájemně neslučitelné. Městský soud sice skutečně vyšel z toho, že některé žalobní námitky (zpochybnující zákonnost exekučního titulu, tj. zajišťovacího příkazu) nelze v tomto řízení týkajícím se exekučního příkazu věcně přezkoumat. Jak ale uvedl i žalovaný ve svém vyjádření, tvrzení stěžovatelky, podle kterého jí městský soud současně kladl k tíži, že se proti zajišťovacímu příkazu samostatně nebránila, resp. že exekvovanou povinnost stěžovatelka uznala, nemá v odůvodnění napadeného rozsudku žádnou oporu. Městský soud pouze konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí a zákonné podmínky pro nařízení exekuce může přezkoumat pouze ve světle uplatněných žalobních námitek. Městský soud ani nezpochybňoval, že stěžovatelka žalobou napadla rovněž zajišťovací příkaz jakožto exekuční titul. Pouze poukázal na to, že dle ustálené judikatury je odlišný rámeček otázek, jimiž se v těchto samostatných řízeních může věcně zabývat. Vzhledem k tomu, že městský soud nezaujal závěr, který mu stěžovatelka v kasační stížnosti přičítá, nebylo ani na místě, aby se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, zda by tento závěr byl vzájemně slučitelný se zbytkem odůvodnění napadeného rozsudku.

[13] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, mohl následně přistoupit k posouzení zbylých námitek. Stěžovatelka sice městskému soudu vytýká (domnělá) pochybení různého druhu. Jednotícím prvkem těchto namítaných pochybení však je, že městský soud v jejich důsledku nesprávně souběžně neposoudil rovněž zákonnost zajišťovacího příkazu (exekučního titulu). Nejvyšší správní soud proto považuje za nutné již na tomto místě zdůraznit, že městský soud

pokračování

v napadeném rozsudku odkázal ustálenou judikaturu, na základě které správně vymezil, jakým okruhem otázek se v tomto řízení může zabývat (viz zejm. usnesení NSS ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004-75, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS, rozsudky NSS ze dne 23. 4. 2015, čj. 3 As 138/2014-39, či ze dne 28. 3. 2019, čj. 2 Afs 392/2017-48, nebo další městským soudem odkazovaná rozhodnutí). Stěžovatelka na podrobně rozebraná judikатурní východiska (str. 5-7 napadeného rozsudku) v kasační stížnosti nereaguje žádnou ucelenější argumentací, ve které by vyložila, proč ji považuje za neaplikovatelnou na skutkové okolnosti nyní posuzované věci, ani nepředkládá žádné jiné důvody, pro které by se od ní měl soud odchýlovat. Pouze obecně tvrdí, že s tímto rozlišením nesouhlasí a nemá podle ní význam. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za nutné tuto judikaturu nyní opětovně podrobně rozebírat a na její konkrétní závěry v podrobnostech odkazuje.

[14] Jestliže tedy nyní stěžovatelka namítá, že měl městský soud zohlednit související řízení vedená u městského soudu týkající se mj. právě přezkumu exekučního titulu, není zřejmé, jak se ve světle výše uvedené judikatury takové údajné pochybení městského soudu mělo promítnout do zákonnosti napadeného rozsudku. Stěžovatelka netvrdí, jak přesně si zohlednění daných řízení v této věci představuje, resp. co by mělo přinést a jak konkrétně by se projevilo v posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud si toto zohlednění souvisejících řízení stěžovatelka představuje tak, že by se městský soud v tomto řízení zabýval i námitkami zpochybňujícími zákonnost exekučního titulu (zajišťovacího příkazu), je tato představa v rozporu s judikaturou, z níž městský soud vyšel. Není ani zřejmé, že by městský soud nahlížel na věc tak, jako kdyby stěžovatelka proti zajišťovacímu příkazu nebrojila. Pouze se v tomto řízení správně nezabýval námitkami, které překračují jeho rámec.

[15] Z totožných východisek je potřeba vyjít také při posouzení námítky, podle které městský soud řízení zatížil vadou, jestliže nespojil související řízení a zajišťovací příkazy a exekuční příkazy přezkoumal samostatně. Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře taktéž zabýval a dospěl k závěru, že krajský soud nemá povinnost tato řízení spojit. Nemůže se proto jednat o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2018, čj. 9 Afs 15/2018-27, bod 30, v obecnější rovině pak lze k problematice spojování skutkově souvisejících řízení odkázat rovněž na rozsudek ze dne 30. 10. 2013, čj. 3 Ads 124/2012-129, který zdůraznil, že společné projednání takových věcí není nárokové a závisí na úvaze předsedy senátu).

[16] Co se týče další námítky, kterou se stěžovatelka vymezuje proti tomu, že žalovaný vydal zajišťovací příkazy a exekuční příkazy ve vztahu k jednotlivým obdobím a nikoli jediný zajišťovací příkaz a jediný exekuční příkaz souhrnně, tato není přípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatelka ji poprvé uplatnila až v kasační stížnosti. Uplatněná žalobní námitka byla odlišného rázu a mířila na nedostatečný časový odstup mezi vydáním zajišťovacího příkazu a exekučního příkazu, čímž mělo být znemožněno dobrovolné splnění povinnosti. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelka v kasační stížnosti zmiňuje i vydání exekučního příkazu bezprostředně po vydání zajišťovacího příkazu, ale činí tak ve zcela obecné rovině a nijak nereaguje na závěry městského soudu, který se touto otázkou v napadeném rozsudku konkrétně zabýval. Ani v této části se proto nejedná o

přípustnou kasační námitku. Výše uvedená kasační argumentace týkající se vydání rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým obdobím s touto otázkou nijak nesouvisí. Přípustnou ji lze shledat pouze v té části, kde stěžovatelka reaguje na závěry městského soudu a tvrdí, že právě tímto postupem jí bylo znemožněno, aby tvrdila, jakým jiným (přiměřenějším a k ochraně stěžovatelčiných práv vstřícnějším) způsobem mohl žalovaný při výkonu rozhodnutí postupovat namísto vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka tedy sice nyní tvrdí, že právě vydání většího počtu rozhodnutí jí zabránilo v tom, aby v žalobě uvedla, z jakých finančních prostředků by byla schopná povinnou stanovenou zajišťovacím příkazem dobrovolně splnit, případně k jakému jejímu majetku bylo možné zřídit zástavní právo. Činí tak ale opět zcela obecně a soudu proto ve shodě s vyjádřením žalovaného není zřejmé, jak by se v tomto ohledu její situace (a schopnost v žalobě vyličit výše uvedené skutečnosti) změnila, jestliže by vůči ní byl vydán jediný exekuční příkaz na částku odpovídající součtu částek vymáhaných jednotlivými (čtyřmi samostatnými) exekučními příkazy. I v takové situaci, by před ní stál úkol vyličit skutečnosti, ze kterých by vyplynulo, že byla v dané době objektivně schopná dobrovolně splnit stále totožnou částku (byť stanovenou jediným rozhodnutím). Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. listopadu 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu